

liv&sjæl

magasinet for bevidst livskvalitet

Nr. 3 · juni – juli 2015 · Kr. 54,95 · (Norge: 69,00 NOK)

MAGASINET
for bevidst livskvalitet

Mindful
yogaterapi

*Hvorfor
faste?*

Rytmask berøring

Om at opgive sig
selv for en stund

Energi
behandlingsformer

Find vej til
indre frihed

TEMA
FARV DIG
GLAD

28.05.2015 - 29.07.2015 kr. 54,95

BK returrage 31

INTERVIEW

JULIE BERTHELSEN

"Jeg vil give mere slip på kontrollen"

alternativ behandling

sundhed

personlig udvikling

spiritualitet

Om at opgive sig selv for en stund

- beretning fra et ophold i en sekt

En måneds ophold i en sekt i Argentina blev til en skræmmende, men også berigende oplevelse af, hvad det vil sige at opgive sig selv til et stærkt og opslugende fællesskab.

Af antropolog og familierapeut Sarah Warny Berg

”Her er dit tøj,” siger kvinden og smiler til mig. Jeg trækker i de løse bukser med elastiksnor om maven og lader den forvaskede kjortel glide ned over min krop, der forsvinder i et pastelfarvet bomulds-orgie. Nu ligner jeg de andre kvinder og til forveksling også mændene, der ligeledes bærer kjortler og pandebånd. Med deres fuldskæg, lange hår og midterskilning ligner de fleste af dem til forveksling en reinkarnation af Jesus.

Jeg befinder mig i en forstad til Buenos Aires hos bevægelsen Doce Tribus, som tror på dommedags snarlige komme og den mulige frelse. Jeg fandt dem på nettet, hvor de tilbød gratis kost og logi til gengæld for fem timers dagligt praktisk arbejde. Jeg troede indledningsvis, det var et hippiesamfund, hvor jeg kunne dase lidt rundt og blive klogere på mig selv og livet ved at møde mange med andre frisdannede mennesker. Først da jeg dukker op og får tøjet leveret, går det op for mig, at jeg er kommet til et sted med en meget fast dagsorden. Jeg er en ung antropolog på dannelsesrejse og beslut-

ter mig således for at bruge anledningen til at udfordre mit frisind til også at favne denne anderledes virkelighedsopfattelse for en stund og opleve, hvad det vil sige at opgive mig selv til et fællesskab.

Ingen tid til refleksion

”Pas nu på, de ikke hjernevasker dig,” siger min far bekymret i telefonen. Jeg hvisker, at han ikke skal være urolig. Jeg må egentlig helst ikke ringe hjem for lederen, der vist også er urolig over, hvad det er, jeg sidder og skriver på min computer. Da jeg forleden sagde, at jeg havde brug for lidt tid alene en gang imellem, gav han mig et ugeskema, hvor der var indlagt 15-20 minutters pause mellem forskellige arbejdsopgaver og fælles aktiviteter. Jeg tror også, det er ham, der sørger for, at der er et konstant flow af mennesker omkring mig, der leverer mirakuløse fortællinger om deres egen personlige rejse fra ensomhed til fællesskab i Doce Tribus.

Der er for eksempel én om en ung pige, der ligesom jeg var på backpackerrejse.

Taxachaufføren, som skulle køre hende til Doce Tribus, kører hende i stedet til et øde område. Her stiger han ud af bilen, låser bildørene og lader hende sidde i skræk og uvished i nogle timer, før han tavst sætter sig ind i bilen igen og kører hende til Doce Tribus’ havelåge. ”Jeg ved ikke, hvad den mand ville,” siger hun. ”Men jeg føler, at det var Djævelen, der testede mig. Da jeg trådte ind ad denne låge, vidste jeg, at jeg var kommet hjem.” Fortællingen vikler sig ind i alle de andre fortællinger, der kommer så hurtigt efter hinanden, at jeg ikke har tid til at tage stilling til dem. Her den anden dag blev jeg vækket ved, at der stod tre piger foran mit vindue og sang salmesang. Sødt. Men også en smule manipulerende.

Det, der udfordrer mig allermost ved at være her, er deres insisteren på at forære mig deres livsanskuelse uden at skænke opmærksomhed til, om jeg er interesseret i at modtage den. For eksempel forventes det, at jeg deltager i fællesskabets sociale omdrejningspunkt; den daglige morgen- og aftensamling under det store cypress-træ på gårdsplad-

Historie

Doce Tribus er en forgrening af den verdensomspændende bevægelse The Twelve Tribes. The Twelve Tribes opstod i 1970'erne blandt en gruppe intellektuelle i Tennessees bohememiljø som en modreaktion på industrisamfundets individualisme og, for nogen, følgende fremmedgørelse. De mente, at Jesus tolv disciple havde fejlet opgaven med at forkynde og genetablere Guds rige på Jorden, og delte sig i tolv stammer, der hver især skulle genoptage missionen forskellige steder rundt om i verden.

Placering

Der er i dag stammer i 10 forskellige lande, hvoraf den nærmeste er i Tyskland. Stammerne er i konstant kontakt med hinanden gennem internet, telefon og visit, hvorigennem de udveksler ideer, materialer og arbejdskraft.

Opbygning

Doce Tribus blev grundlagt for 15 år siden, da en lille udbrydergruppe fra én af de andre stammer slog sig ned i et gammelt kloster efter flere års nomadeliv. Siden er gruppen vokset til et minisamfund på 70 medlemmer fra 6-7 forskellige lande. Der er en flad ledelsesstruktur, og dog fungerer tre af mændene fra den oprindelige udbrydergruppe som sektens overordnede ledere.

Tro

Doce Tribus tror på Yahshua, et gammelt hebraisk navn for Jesus, og har Det Gamle Testamente som forskrift for deres livsførelse. De er samlet om at etablere et samfund, hvor mennesker ikke bekrieger hinanden, men arbejder sammen for at skabe gode og sunde livsbetingelser for alle. De tror, at det er denne form for sameksistens, der er Guds hensigt med menneskets tilværelse, og de tror, at Gud vil skabe dommedag på Jorden inden for en overskuelig årrække, hvor de, som endnu ikke har sluttet sig til dem, vil blive dræbt.

sen. Det er som sådan også et skønt ritual, hvor der bliver spillet, sunget og danset til lystige viser om Guds rige, og hvor de, der har lyst, kan fortælle om tanker og oplevelser fra dagen. Tænk, hvor skønt to gange dagligt at stå omsluttet af en cirkel med alles opmærksomhed vendt mod én, mens man deler det, der har betydning lige nu og her. Det ville tage toppen af de flestes Facebook-opdateringer herhjemme. Ritualet føles også bare en anelse kvælende, fordi det, der deles, er medfølelse og ønsker om tilgivelse for alle os almindelige mennesker, der endnu lever i synd og lidelse. Gisninger, de ikke er interesserede i at få afklaret. "Jeg forstod det heller ikke i starten," får jeg tit at vide. "Men bare rolig, du vil forstå."

Det enkle liv

Juan, en ung fyr på min egen alder, er ligesom jeg gæst hos Doce Tribus og ser ud til at befinde sig vældig godt. Han droppede ud af sit studie sidste år og har haft lidt småproblemer med for meget hash og en kæreste, der forlod ham. Han er høj og bredskuldret og arbejder godt igennem i drivhuset, som holder Doce Tribus selvforsynende. Han får stor ros for sin flittige indsats og ser ud til at nyde den ro og forudsigelighed, der ligger i arbejdet og de fælles aktiviteter.

Hans tilstedeværelse gør mig rastløs. Han labber alt, hvad de siger, til sig og giver den fuld gas til fællesaktiviteterne. Det gør mig rastløs, fordi jeg kan se, hvor glad det gør ham. Hvorfor gør jeg så ikke bare det samme? Jeg vil hele tiden diskutere og sabotere ved for eksempel at ringe hjem uden at få lov. Han får meget mere ud af at være her end jeg, fordi han er i stand til at give sig hen. Hvorfor giver jeg mig ikke bare hen, når nu jeg kunne blive så lykkelig ved at slutte mig til dem?

Jeg er jo ikke i tvivl om, at de er lykkelige i Doce Tribus. Det kan jeg se,

at de er. De har det der forklarede, nærmest salige udtryk i ansigtet, som man får, når man har givet slip på sine krav til livet og bare er i tillid til, at man får, hvad man har brug for. Jeg er ikke i tvivl om, at det, der giver dem roen her, er, at de én gang for alle har tilsluttet sig et værdisæt og nogle meget klare regler for, hvad der er rigtigt og forkert, således at de aldrig mere behøver at tage deres liv op til revision og vurdere, om de nu gør det godt nok. Hvis jeg sluttede mig til dem, ville livet blive entydigt og enkelt.

Der er en kvinde, jeg er fascineret af. I fem år har hun rejst alene rundt i verden, og de uslettelige spor efter hjemmelavede tatoveringer og piercing vidner om det løsslupne og eksperimenterende liv, hun har lagt bag sig. Jeg er interesseret i at vide, hvad der gør, at hun, som har rejst over hele verden, har fundet, hvad hun søgte i et fællesskab med et så fastlåst verdensbillede og værdigrundlag. "Jeg har forsøgt at starte alternative samfund op mange gange før. Hver gang falder det sammen, fordi folk ikke kan opgive sig selv. Én vil dyrke yoga, én vil ryge fed, og én er taget af sted, fordi han har fået en anden idé. Her bliver ting til noget. Jeg ved, at de mennesker, jeg ser omkring mig nu, vil være her resten af mit liv, og at vi altid vil arbejde sammen for det fælles bedste."

Lykkelige børn

Hvis jeg valgte at slå mig ned og få mand og børn her, ville jeg kunne give dem noget nær en paradisisk opvækst. Vi ville stort set aldrig være adskilt, de ville konstant være omgivet af andre børn, og der ville hver dag være fælleslege, hvor alle de børn og voksne, de kendte, ville lege med. Deres verden ville i bogstavelig forstand være indrammet af en høj hæk, der ville beskytte dem mod verdens fristelser og fritage dem fra at tage stilling til den mangfoldighed af muligheder, som

Foruden den fælles tro, er det samlende i Doce Tribus det fælles arbejde for at holde samfundet selvforsynende. Arbejdsopgaverne spænder fra undervisning af børnene til madlavning, tøjproduktion og bygningsarbejde i større byer for at tjene penge til de ting, samfundet ikke selv kan producere. Når der ikke arbejdes, bruges det meste af tiden på at samles til fælles aktiviteter og ritualer, hvor der tales og synges om Gud.

mange andre børn zapper rundt imellem. I Doce Tribus ville jeg kunne give mine børn den tydelighed og forudsigelighed, som børn har brug for.

Jeg undrer mig bare over, at børnene her heller aldrig leger for sig selv. Der er kun fælleslege, styret af de voksne, som handler om at skabe fællesskab og orden. Her synger børnene pænt med og holder deres plads i rækken. Der er ikke nogen skænderier, for der er ikke nogen roller, der skal forhandles. Børnene er rolige og godmodige over for hinanden, men virker på mig også en smule identitetsløse. "Vores børn lærer, fra de er helt små, at de ikke selv kan bestemme," siger en mor en dag til mig, da jeg spørger, hvorfor de

putter de helt små i en slags spænde-trøje, når de skal hvile. "De skal lære at overgive sig til den kraft, der er større end dem selv. Det gør dem trygge."

I Doce Tribus lærer man altså, at den kraft, man har inde i sig selv, skal undertrykkes, for at man kan give sig hen til fællesskabets og Guds kraft. Børnene kan ikke selv finde på lege, for de har ikke lært at reagere på impulser og ønsker inde i dem selv. Frakoblingen af den indre kraft er altså det, der gør dem lykkelige i Doce Tribus, og den indre kraft er derfor også det, der skal beskyttes allermest imod, fordi den truer fællesskabets orden. Der var ikke plads til

Adam og Eva i Edens Have, efter at de havde spist af Kundskabens Træ. Jeg kan ikke lade være med at tænke på, om der i Doce Tribus er plads til børn, der selv kan finde på lege.

Det er blevet fredag aften, hvilket betyder festivitas. De unge har samlet sig i runddans, og om det er musikken eller blot en særlig kådhed denne forårs-aften, så griber dansen om sig. Cirklen bevæger sig hurtigere og hurtigere, og indimellem lyder små hvin. Nogle improviserer ved at putte benspjet ind i koreografien, og folk griner. Cirklen bevæger sig nu med en voldsom kraft rundt og rundt, og pludselig høres et lille skrig. En ung pige er faldet og har slået ►

Ægteskab indgås hun inden for stammen. Doce Tribus tror på, at Gud har bestemt en partner for alle mennesker, og at det er vigtigt, at vi ikke forstyrrer dette møde ved at lade os forføre af kødelige lyster efter andre "uægte" partnere. Derfor kan man ikke erklære sin kærlighed direkte til den, man begærer. Man bekender sig til sin kontaktperson, som formidler budskabet videre til vedkommendes kontaktperson. Kun hvis den anden, uafhængigt af dette, er kommet med samme erklæring den modsatte vej, kan ægteskab indgås.

knæet. Musikken bremses, og lederen rejser sig op og holder begge arme ud til siden med oprejste, strakte håndflader: "Denne dans gik for vidt. Det er vigtigt, at vi ikke lader os gribe af stemningen. Vores danse skal danses på samme måde hver gang. Vi har lige set, hvordan folk kan komme til skade, hvis I ikke holder ordenen." Der lyder et "Amen" fra alle. Ser jeg med antropologens blik på dansen som et ritual, der udspilles for at samle gruppen i en fælles forståelse, virker oprindelsen her som en illustration af, at der ikke er plads til selv at finde på lege i Doce Tribus. Der er ikke plads til, at den enkelte kan udtrykke sig, som den vil.

Aldrig mere alene

Juan bliver døbt én af de sidste aftener, før jeg skal hjem. Han står i et bassin med armene spredt ud til siden og råber op til Himlen, at Gud skal tage ham til sig. Så lader han sig glide bagover og omslutes af vandet. Da han hives op igen,

stimler alle 70 mennesker sammen om ham i en cirkel og byder ham velkommen med kram og sang. Juan smiler og ser glad ud. Han har forpligtet sig til Doce Tribus, så længe han lever, og han ved, at han aldrig mere vil komme til at være alene. Han vil heller aldrig komme til at ryge hash igen eller blive forladt af en kvinde, for når man indgår ægteskab i Doce Tribus, er det for livet.

Den aften, hvor Juan bliver døbt, dukker nogle franske hippier op, der ligesom jeg troede, at Doce Tribus var en flower power-lejr. De bliver til festen, tilbydes arbejde for kost og logi og får deres tøj udleveret. Næste morgen ser jeg dem på vej ud ad havelågen og følger dem ned til bussen. De vil ikke være et sted, hvor nogen bestemmer over, om de må ryge eller drikke, og hvad de skal synge med på. Det irriterer mig lidt, at jeg med mit pastelfarvede bomulds-look vist ikke helt slår igennem, når jeg siger, at jeg altså heller ikke er en del af det der show.

På den anden side kan de tænke, hvad

de vil. Det er jo bare forfængelighed, der får mig til at ville forklare mig. Jeg har ikke på noget tidspunkt følt mig fristet af tilbuddet om frelse mv., men bare formået at være tilstrækkelig fri af mine vaner til at prøve at forstå, hvad det vil sige at opgive mig selv for en stund. Jeg har erfaret, at det at opgive sig selv for nogen opleves frisættende og tryghedsskabende, fordi det fritager dem for byrden af at skulle bære ansvaret selv. Jeg har forstået, at ved at holde fast i mig selv vælger jeg et liv med tilbagevendende tvivl, fordi der ikke er en entydig sandhed inde i mig. Jeg vil formentlig også jævnligt opleve ærgrelse og afsavn, fordi det, jeg søger, ikke lader sig indfange eller måske bare viser sig at være en endeløs regnbue. Da jeg efter en måned krænger bomuldsklæderne af og igen iklæder mig mit eget tøj, føler jeg mig alligevel lettet og fri. Det er som at få mine arme og ben tilbage. Jeg mimrer lidt af fryd ved tanken om livets eksistentielle udfordringer og valg, der nu igen ligger foran mig.

Hvad er en sekt? Ifølge Wikipedia er en sekt en betegnelse for en gruppe mennesker, der definerer sig selv som adskilt fra det øvrige samfund på baggrund af deres religiøse overbevisning. Der er ofte en søgen tilbage til en sandhed, som sekten mener, at resten af samfundet har svigtet, og der skabes en "os" og "dem"-dikotomi med indbyggede skræmmebilleder af "de andre", som bruges til at fastholde medlemmerne.

Sarah Warny Berg

Artiklen er skrevet af Sarah Warny Berg, der er 31 år og uddannet antropolog og familierapeut.

Du kan læse mere om Sarah Warny Berg på www.bricksite.com/sarahwarnyberg og kan kontaktes på Sarahwarny@hotmail.com